

nbiosos d'efectes totalment inclassificables. Poc poc, sortien del seu instrument les notes de *Itu*, *Time after time*, *Humane nature*, i naturalment, tots els temes d'Amandla, amb el què onseguia moments indescriptibles i màgics. La va presència damunt l'escenari magnetitzava al públic, i l'acompanyament de músics i públic es flexava de forma espontània i amb una entrega total i absoluta, veritablement indescriptible.

Cal destacar els músics de la banda per la seva extraordinària qualitat: Joseph Foley (guitarra), Ricky Wellman (bateria), Benjamin Eietveld (aix), Adam Holzmán i Kei Akagi (teclats), Muningo Jackson (percussió) i finalment Rick Marza (saxo Tenor), un jove músic blanc que ja via gravat amb en Davis, però que en directe, menys per a mi, suposà la revelació de la nit. És un gran saxo a tenir en compte per al futur. Miles Davis tornà a sorprendre i només ens cal pensar que per aquest músic els anys no passen, cada dia la seva música es vigoritza, conquistant nous i més entusiastes adeptes. "Es una mena de "Miles dependència"!..."

Després del bon regust de boca del concert de Miles Davis afrontarem l'últim dia del festival.

El diumenge, a priori, dos grans concerts amb rutilants figures del Jazz-Fusion. A les 9 en punt aparegué en escena un músic ja llegendari, Larry Carlton, guitarra co-fundador de la mítica banda The Crusaders, perfectament sincronitzat amb una banda de quatre músics blancs, compenetrats totalment en el millor comès. Larry Carlton demostrà una tècnica a la guitarra envejable, però es limità a tocar els temes del seu últim L.P. i quelcom més. Un bon concert, que es caracteritzà per un xic de fredor, amb una comunicació amb el públic poc fluïda per escassa.

STANLEY CLARKE / GEORGE DUKE PROJECT, foren els encarregats d'acomiar el festival. Quatre músics en escena, Stanley Clarke (baix), George Duke (teclats), Rayford Griffen (bateria), Robert Brookins (teclats), els quals convertiren el pavelló del Parc de la Mola en un autèntic happening, tot va enlluernar, la música, la qualitat tècnica dels músics, les ganes de que la gent es divertís, tot menys el jazz. Stanley Clarke preocupat en mostrar-se com una estrella del "Show Bussines", arrancava de la seva baix-guitarra notes poderoses molt ben acompanyades pels teclats de George Duke. Baixant constantment de l'escenari, per allò del Inalàmbric, pessigant-se pel públic, tocant i cantant. Resumint: aconseguia abastament que la gent disfrutés d'aquests dos monstres de la música.

Tres jornades molt diferenciades va ser tot el que va donar el Vè Festival Internacional de Jazz d'Andorra, que en aquesta edició ha aconseguit centrar l'atenció del públic, passant a ser considerat un veritable clàssic dels festivals d'estiu. I el que és més important, ja forma part dels circuits internacionals que músics i managers donen prioritat. Niña, Rotherdam, Barcelona, París, Andorra.

Des d'aquestes pàgines només resta felicitar a l'organització i el Comú d'Escaldes-Engordany, per tan magnífic festival, i donar-los-hi les gràcies per totes les atencions rebudes, tot i desitjar-los que continuïn amb aquesta tasca i en la seva mateixa línia. També encoratjem molt especialment a Paco Rodríguez, ànima mater del festival, i a Tony Zorzano, veritable aficionat al jazz, i cal dir també, propietari de l'única cava de jazz al país amic d'Andorra "L'Angel Blau" tota una institució.

Andorra l'escapada!... amb Jazz.

LLUIS SITJES I PLANAS